

ÁFRA JÁNOS
A másik fal

*Pontban éjfélt, mikor a körülmények láncolata
ágyba kényszerít, de miután leeresztem a redőnyt,
elaltatom a laptopot és a konvektort, takaró alatt
várom, hogy hűljön a nyirkos levegő, és írni kezdjenek
szemhéjamra a sugárút fényei. Várom, hogy megnyíljon
a napsárga plafon, hogy szétsússzanak körben*

*a türelmes falak. Mert egy csarnokká bővült,
szögletes buborékban talán még társtalanabbnak
érezhetném magam. De ebben tényleg nincs semmi
mártíromság – éppen azt akarom, hogy a magány
végre elérje végső határát, ahonnan már csak
szűnni tud a távolság ember és ember között.*

*Emléklabirintusunkban méterekre kerüli el egy-
mászt zaklatott tekintetünk, csak hogy egy fal
két oldalán állunk, mit nem törnek át a gesztusok.
Ész eszet mos – mert vágyakozásom kábulatában
nem bírom belátni, hogy kétféle szeretet
még nem garantálja a találkozást.*

*A fal sötéten bámul rám a bútorok mögül –
egy beszüremelő fénysáv határolta árnyékkal
gúnyolni kezd reménykedésemért, és a plafon sem
tárja fel a felső szomszéd titkos életét – csak úgy
a figyelmem elterelése végett. Pedig megdőlhette
végre ez a szilárd nemlét körülöttem. Ám nem lélegzik*

*a beton, nem reped festék, nem reccsen parketta.
Csak ez hallatszik: a kocsik fémes zaja, egy ismeretlen
szaggatott ordítózása, a párzó macskák élveteg sikolya...
Bárcsak látnád: bennük tényleg van valami mindenben
kívülálló, mindent felejtő, öntudatlan boldogság,
ami megzavarhatatlan – s amihez együtt*

*már nem érkezhettek el. Napfelkeltéig feszítem
a figyelmemet, ám így is hamarabb mozdulok meg,
minthogy egyetlen vonásod felejthetném, s a falak
ugyanúgy állnak tovább az élettelen nyugalomban,
rezzenések és átjárók nélkül választanak el tőled.
De már látom. Sosem volt esélyem ellenük.*

Vakfolt

*A hátsó üvegajtón menekülök ki a kertbe,
akaratlanul is követem a vérfoltokat,
vagyis inkább csak úgy ott teremnek előttem,
mint egy thrillerben, épp amikor lassul a zene.*

*Azt mondtad, így lesz a legjobb, értem tettet –
a nappali közepén találtam egy még élő,
de már megnyúzott testet, fölötte örködött
megvakult bérnyilkos szerelmünk, tejfehér*

*tekintete maga volt a bénító várakozás.
Kegyetlenné vált a tér, mint egy elkerülhetetlen
rovarirtás. Fuldokolva rohantam a levegőre,
ám azóta sem találok a kijáratot a kert határánál.*

*Csak őt hallom, ahogy ordítózva megindul felém,
és nem tűnik elő semmiféle szabadító járat,
tehetetlenül várok, és a drótkerítésen át figyelem,
ahogy körben egymás után potyognak le*

*a tárgyak a környék óriási tűzfalairól.
Ébredő embereket rántanak magukkal,
az éjszakai beton repedései közé
temetve kimondatlan álmokat.*

Szorongásaink

*Nem az van, amit vársz, az van, amit teszel.
Együttlétünk hasadék, de remélem, jelen leszel.*

*És sosem akarom megtudni, mi volna különben,
nem érdekel, kikkel és hogyan élnél, ha nélkülem,
mit és miért tennél meg velük, kiből kivé lennél,
ha más férfiak küzdenének folyton a jelenlétedért,
nem akarom látni, őket miért csókolnád másképp,
s nem vonz a többi elkerülni akart lehetőségkép,*

*téged viszont izgat a gondolat, mivé válhatnék nélküled,
azt akarod, mondjam el, kit választanék, ha nem veled,
mit és miért tennék máshogy, mellette miért maradnék,
ha többé nem kellene könyörögnöm az együttléteért,
tudni szeretnéd, szabadabbnak érezném-e a csókokat
más ajkakon, s ugyanígy várnám-e a találkozásokat.*

*Bennem az izgatott várakozás túlcsondulni kész,
de a benned támadt repedésen átfolyik az egész.*